Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)

της 22ας Νοεμβρίου 2012*

«Αίτηση αναιρέσεως — Ντάμπινγκ — Κανονισμός (ΕΚ) 121/2006 — Εισαγωγές συρματόσχοινων και καλωδίων από χάλυβα καταγωγής, μεταξύ άλλων, Ινδίας — Απόφαση 2006/38/ΕΚ — Κανονισμός (ΕΚ) 384/96 — Άρθρο 8, παράγραφος 9 — Αναλήψεις υποχρεώσεων που προτάθηκαν στον πλαίσιο διαδικασιών αντιντάμπινγκ»

Στην υπόθεση C-552/10 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που υποβλήθηκε στις 19 Νοεμβρίου 2010,

Usha Martin Ltd, με έδρα την Καλκούτα (Ινδία), εκπροσωπούμενη από τους Β. Ακριτίδη και Ε. Πετρίτση, δικηγόρους, καθώς και από τον F. Crespo, avocat,

αναιρεσείουσα,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι:

το **Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης,** εκπροσωπούμενο από τον B. Driessen, επικουρούμενο από τον G. Berrisch, Rechtsanwalt, και την N. Chesaites, barrister,

η **Ευρωπαϊκή Επιτροπή,** εκπροσωπούμενη από τους T. Scharf και S. Thomas, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθών πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους R. Silva de Lapuerta, προεδρεύουσα του τρίτου τμήματος, K. Lenaerts, Γ. Αρέστη (εισηγητή), J. Malenovský και T. von Danwitz, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Cruz Villalón

γραμματέας: A. Impellizzeri, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 3ης Μαΐου 2012,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

Απόφαση

1 Με την αίτησή της, η Usha Martin Ltd ζητεί από το Δικαστήριο να αναιρέσει την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 9ης Σεπτεμβρίου 2010, Τ-119/06, Usha Martin κατά Συμβουλίου και Επιτροπής (Συλλογή 2010, σ. II-4335, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή της με αίτημα την ακύρωση, αφενός, της αποφάσεως 2006/38/ΕΚ της Επιτροπής, της 22ας Δεκεμβρίου 2005, για την τροποποίηση της απόφασης 1999/572/ΕΚ για την αποδοχή των αναλήψεων υποχρεώσεων που προτάθηκαν σε σχέση με τις διαδικασίες αντιντάμπινγκ όσον αφορά τις εισαγωγές συρματόσχοινων και καλωδίων από χάλυβα καταγωγής, μεταξύ άλλων, Ινδίας (ΕΕ L 22, σ. 54, στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), και, αφετέρου, του κανονισμού (ΕΚ) 121/2006 του Συμβουλίου, της 23ης Ιανουαρίου2006, για τροποποίηση του κανονισμού (ΕΚ) 1858/2005 για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές συρματόσχοινων και καλωδίων από χάλυβα, καταγωγής, μεταξύ άλλων, Ινδίας (ΕΕ L 22, σ. 1, στο εξής: προσβαλλόμενος κανονισμός).

Το νομικό πλαίσιο

2 Οι διατάξεις σχετικά με την επιβολή μέτρων αντιντάμπινγκ από την Ευρωπαϊκή Ένωση περιλαμβάνονται στον κανονισμό (ΕΚ) 384/96 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1995, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΕΕ 1996, L 56, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 461/2004 του Συμβουλίου, της 8ης Μαρτίου 2004 (ΕΕ L 77, σ. 12, στο εξής: βασικός κανονισμός).

3 Το άρθρο 8 του βασικού κανονισμού, το οποίο φέρει τον τίτλο «Αναλήψεις υποχρεώσεων», ορίζει τα εξής στις παραγράφους 1, 7 και 9:

«1. Υπό την προϋπόθεση ότι έχει διατυπωθεί προσωρινό συμπέρασμα το οποίο επιβεβαιώνει την ύπαρξη ντάμπινγκ και την εξ αυτού πρόκληση ζημίας, η Επιτροπή μπορεί να αποδεχθεί ικανοποιητική οικειοθελή ανάληψη υποχρεώσεων που προσφέρει εξαγωγέας για να αναθεωρήσει τις τιμές του ή να παύσει τις εισαγωγές του σε τιμές που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ, αν, κατόπιν συγκεκριμένων διαβουλεύσεων με τη συμβουλευτική επιτροπή, διαπιστωθεί ότι αυτή η ανάληψη υποχρεώσεων εξουδετερώνει τις ζημιογόνες επιπτώσεις του ντάμπινγκ. Σε αυτή την περίπτωση και στο βαθμό που ισχύουν οι αναλήψεις υποχρεώσεων, οι προσωρινοί δασμοί που έχει επιβάλει η Επιτροπή σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφος 1 ή οι οριστικοί δασμοί που έχει επιβάλει το Συμβούλιο σύμφωνα με το άρθρο 9, παράγραφος 4, κατά περίπτωση, δεν εφαρμόζονται στις αντίστοιχες εισαγωγές του εν λόγω προϊόντος που κατασκευάζεται από τις εταιρείες οι οποίες αναφέρονται στην απόφαση της Επιτροπής για την αποδοχή των αναλήψεων υποχρεώσεων όπως έχει τροποποιηθεί. Οι αυξήσεις τιμών βάσει αναλήψεων υποχρεώσεων αυτού του είδους δεν επιτρέπεται να είναι μεγαλύτερες από αυτές που χρειάζονται για την εξουδετέρωση του περιθωρίου ντάμπινγκ, και μάλιστα θα πρέπει να υπολείπονται του περιθωρίου ντάμπινγκ, εφόσον οι αυξήσεις αυτής της κλίμακας θα ήταν αρκετές για την εξάλειψη της ζημίας που υφίσταται ο κοινοτικός κλάδος παραγωγής.

[...]

7. Η Επιτροπή υποχρεούται να ζητεί από κάθε εξαγωγέα, από τον οποίον έχει γίνει δεκτή ανάληψη υποχρέωσης, να υποβάλει ανά τακτά χρονικά διαστήματα στοιχεία σχετικά με την τήρηση της αναληφθείσας υποχρέωσης και να επιτρέπει την εξακρίβωση των συναφών στοιχείων. Τυχόν μη συμμόρφωση προς τις παραπάνω υποχρεώσεις εκλαμβάνεται ως παραβίαση της ανάληψης υποχρέωσης.

[...]

9. Σε περίπτωση παραβίασης ή ανάκλησης μιας ανάληψης υποχρέωσης από οποιοδήποτε μέρος της ανάληψης υποχρέωσης, ή σε περίπτωση ανάκλησης της αποδοχής της ανάληψης υποχρέωσης από την Επιτροπή, η αποδοχή της ανάληψης υποχρέωσης ανακαλείται, κατόπιν διαβουλεύσεων, με απόφαση της Επιτροπής ή με κανονισμό της Επιτροπής, όπως πρέπει, και ο προσωρινός δασμός που έχει επιβληθεί από την Επιτροπή σύμφωνα με το άρθρο 7 ή ο οριστικός δασμός που έχει επιβληθεί από το Συμβούλιο σύμφωνα με το άρθρο 9, παράγραφος 4 εφαρμόζονται αυτομάτως, υπό τον όρο ότι ο ενδιαφερόμενος εξαγωγέας είχε την ευκαιρία να υποβάλει τις παρατηρήσεις του εκτός αν ο ίδιος ανακάλεσε την ανάληψη υποχρέωσης.

Οποιοδήποτε ενδιαφερόμενο μέρος ή κράτος μέλος μπορεί να υποβάλει πληροφορίες που θα περιέχουν εκ πρώτης όψεως αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με την παραβίαση μιας ανάληψης υποχρέωσης. Η επακόλουθη αξιολόγηση για το αν υπάρχει παραβίαση ανάληψης υποχρέωσης ή όχι περατώνεται κανονικά εντός έξι μηνών και το αργότερο εντός εννέα μηνών από την ημερομηνία της δεόντως τεκμηριωμένης αίτησης. Η Επιτροπή μπορεί να ζητήσει τη βοήθεια των αρμοδίων αρχών των κρατών μελών κατά την παρακολούθηση των αναλήψεων υποχρεώσεων.»

Ιστορικό της διαφοράς

4 Το ιστορικό της διαφοράς εκτίθεται στις σκέψεις 2 έως 19 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ως εξής:

«2 Η προσφεύγουσα, Usha Martin Ltd, είναι εταιρία ινδικού δικαίου, η οποία κατασκευάζει συρματόσχοινα και καλώδια από χάλυβα και τα εξάγει, μεταξύ άλλων, στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Η προσφεύγουσα και η εταιρία Wolf συνέστησαν από κοινού την επιχείρηση Brunton Wolf Wire & Ropes, η οποία εδρεύει στο Ντουμπάι (Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα). Η Brunton Wolf Wire & Ropes κατασκευάζει, επίσης, συρματόσχοινα και καλώδια από χάλυβα τα οποία εξάγει στην Ένωση.

3 Στις 12 Αυγούστου 1999, το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1796/1999 για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ και την οριστική είσπραξη των προσωρινών δασμών που επιβλήθηκαν στις εισαγωγές συρματόσχοινων και καλωδίων από χάλυβα, καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, Ουγγαρίας, Ινδίας, Μεξικού, Πολωνίας, Νότιας Αφρικής και Ουκρανίας, και για την περάτωση της διαδικασίας αντιντάμπινγκ όσον αφορά τις εισαγωγές, καταγωγής Δημοκρατίας της Κορέας (ΕΕ L 217, σ. 1).

[…]

5 Ο ατομικός συντελεστής δασμού αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα, με την αιτιολογική σκέψη 86 του κανονισμού 1796/1999 και το άρθρο 1, παράγραφος 2, αυτού, ήταν 23,8 %. Κατά το άρθρο 2 του κανονισμού 1796/1999, από τον επίμαχο δασμό αντιντάμπινγκ απαλλάσσονται τα συρματόσχοινα και καλώδια από χάλυβα που εξάγονται από εταιρίες, οι οποίες πρότειναν αναλήψεις υποχρεώσεων που έγιναν δεκτές από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή.

6 Η προσφεύγουσα, με την προταθείσα σύμφωνα με το άρθρο 8, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού ανάληψη υποχρεώσεων, ανέλαβε, μεταξύ άλλων, την υποχρέωση να τηρεί τις ελάχιστες ορισθείσες τιμές για τις εξαγωγικές πωλήσεις συρματόσχοινων και καλωδίων από χάλυβα στην Ένωση, προκειμένου να εξασφαλισθεί η εξάλειψη των ζημιογόνων επιπτώσεων του ντάμπινγκ.

7 Η προσφεύγουσα ανέλαβε, επίσης, την υποχρέωση να εκδίδει, για κάθε πώληση του οικείου προϊόντος, τιμολόγιο κατά τους όρους της αναληφθείσας υποχρεώσεως (στο εξής: τιμολόγιο κατά τους όρους της αναληφθείσας υποχρεώσεως), δηλαδή τιμολόγιο το οποίο να περιλαμβάνει τα στοιχεία που απαριθμούνται στο παράρτημα VI (σημείο 4.1) της αναλήψεως υποχρεώσεως.

Δυνάμει του σημείου 4.2 της αναλήψεως υποχρεώσεως, η προσφεύγουσα δεσμεύεται να μην εκδίδει τέτοιου είδους τιμολόγια για "προϊόντα μη καλυπτόμενα από την αναληφθείσα υποχρέωση". Κατά το σημείο 4.3 της αναλήψεως υποχρεώσεως, η προσφεύγουσα "γνωρίζει ότι αν διαπιστωθεί ότι εξέδωσε τα σχετικά τιμολόγια κατά παράβαση των όρων [της εν λόγω] αναληφθείσας υποχρεώσεως, η Επιτροπή δικαιούται να κηρύξει άκυρη τη δήλωση πιστότητας που φέρει το επίμαχο τιμολόγιο και να πληροφορήσει σχετικώς τις αρμόδιες τελωνειακές αρχές των κρατών μελών, και τούτο ανεξαρτήτως της διακριτικής ευχέρειας που διαθέτουν τα κοινοτικά όργανα να λάβουν κάθε άλλο μέτρο προβλεπόμενο [στο σημείο] 8 [της εν λόγω] αναλήψεως υποχρεώσεως".

8 Η προσφεύγουσα ανέλαβε, επίσης, την υποχρέωση να κοινοποιεί κάθε τρίμηνο στην Επιτροπή, με λεπτομερείς εκθέσεις, σύμφωνα με τις απαιτούμενες τεχνικές εξειδικεύσεις, όλες τις εκ μέρους της πωλήσεις συρματόσχοινων και καλωδίων από χάλυβα στην Ένωση, συμπεριλαμβανομένων των μη καλυπτομένων από την αναληφθείσα υποχρέωση πωλήσεων συρματόσχοινων και καλωδίων από χάλυβα, και να συνεργάζεται με την Επιτροπή παρέχοντάς της κάθε στοιχείο που κρίνει αναγκαίο για τη διασφάλιση της τηρήσεως της αναληφθείσας υποχρεώσεως (σημείο 5 και παραρτήματα II, III, IV και V της αναλήψεως υποχρεώσεως).

9 Επιπροσθέτως, δυνάμει του σημείου 6 της αναλήψεως υποχρεώσεως, η προσφεύγουσα δεσμεύθηκε να μην αθετήσει τους όρους της αναληφθείσας υποχρεώσεως, συνάπτοντας, επί παραδείγματι, αμέσως ή εμμέσως συμφωνίες συμψηφισμού με πελάτες της στην Ένωση.

10 Τέλος, το σημείο 8 της αναλήψεως υποχρεώσεως, με τίτλο "Παραβιάσεις ή ανακλήσεις", προβλέπει τα εξής:

"Η [προσφεύγουσα] γνωρίζει ότι, με την επιφύλαξη [του σημείου] 8.3:

— η μη τήρηση της αναληφθείσας υποχρεώσεως ή η μη συνεργασία με την [...] Επιτροπή στο πλαίσιο της εποπτείας της τηρήσεώς της θα ερμηνεύεται ως παραβίαση αυτής. Τούτο περιλαμβάνει τη μη εμπρόθεσμη υποβολή των εκθέσεων που απαιτούνται δυνάμει του [σημείου] 5, πλην περιπτώσεων ανωτέρας βίας·

— οσάκις η [...] Επιτροπή έχει ενδείξεις περί μη τηρήσεως της αναληφθείσας υποχρεώσεως, μπορεί να επιβάλει αμέσως προσωρινούς δασμούς αντιντάμπινγκ, με βάση τα καλύτερα διαθέσιμα στοιχεία, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 8, παράγραφος 10, του βασικού κανονισμού·

— κατ' εφαρμογήν του άρθρου 8, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού, σε περίπτωση μη τηρήσεως της αναληφθείσας υποχρεώσεως ή ανακλήσεως της αναλήψεώς της από την [...] Επιτροπή ή από την [προσφεύγουσα], μπορούν να επιβληθούν οριστικοί δασμοί αντιντάμπινγκ, με βάση τα πραγματικά περιστατικά που βεβαιώθηκαν στο πλαίσιο της έρευνας η οποία οδήγησε στην ανάληψη υποχρεώσεως, υπό την προϋπόθεση ότι παρασχέθηκε στην [προσφεύγουσα] η δυνατότητα να υποβάλει παρατηρήσεις συναφώς, εκτός αν η ίδια ανακάλεσε την ανάληψη υποχρεώσεως."

[...]

12 Με την απόφασή της 1999/572/ΕΚ, της 13ης Αυγούστου 1999, για την αποδοχή αναλήψεων υποχρεώσεων που προτάθηκαν στο πλαίσιο των διαδικασιών αντιντάμπινγκ σχετικά με τις εισαγωγές συρματόσχοινων και καλωδίων από χάλυβα καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, Ουγγαρίας, Ινδίας, Δημοκρατίας της Κορέας, Μεξικού, Πολωνίας, Νότιας Αφρικής και Ουκρανίας (ΕΕ L 217, σ. 63), η Επιτροπή, μεταξύ άλλων, δέχθηκε την προταθείσα από την προσφεύγουσα ανάληψη υποχρεώσεως.

13 Στο πλαίσιο έρευνας με σκοπό να διακριβωθεί η τήρηση της αναληφθείσας υποχρεώσεως, σύμφωνα με τα σημεία 5.1 και 5.4 της αναλήψεως υποχρεώσεως, η Επιτροπή επισκέφθηκε τα γραφεία της προσφεύγουσας στην Ινδία και στα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα τον Ιανουάριο και τον Φεβρουάριο του 2005.

14 Με επιστολή της 12ης Μαΐου 2005, η Επιτροπή πληροφόρησε την προσφεύγουσα ότι, κατόπιν της ανωτέρω έρευνας, εκτιμούσε ότι η προσφεύγουσα δεν είχε τηρήσει την αναληφθείσα υποχρέωση τρεις φορές και ότι για τον λόγο αυτόν σκόπευε να ανακαλέσει την αποδοχή της αναλήψεως υποχρεώσεως.

15 Με επιστολές της 20ής Μαΐου, της 29ης Αυγούστου και της 6ης Σεπτεμβρίου 2005, η προσφεύγουσα κατέθεσε τις παρατηρήσεις της σε σχέση με τη διαπίστωση περί μη τηρήσεως της αναληφθείσας υποχρεώσεως και την ανάκληση στην οποία σκόπευε να προβεί η Επιτροπή.

16 Στις 8 Νοεμβρίου 2005, το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 1858/2005, της 8ης Νοεμβρίου 2005, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές συρματόσχοινων και καλωδίων από χάλυβα καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, Ινδίας, Νότιας Αφρικής και Ουκρανίας μετά από επανεξέταση ενόψει της λήξεως ισχύος δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού (ΕΕ L 299, σ. 1). Με τον κανονισμό 1858/2005, το Συμβούλιο αποφάσισε ότι έπρεπε να διατηρηθούν για πέντε επιπλέον έτη τα προβλεπόμενα από τον κανονισμό 1796/1999 μέτρα αντιντάμπινγκ που εφαρμόζονταν στις εισαγωγές του οικείου προϊόντος, καταγωγής, μεταξύ άλλων, Ινδίας.

17 Με την [προσβαλλόμενη] απόφαση […], η Επιτροπή αποφάσισε να ανακαλέσει την αποδοχή της αναλήψεως υποχρεώσεως σε σχέση με τις εισαγωγές συρματόσχοινων και καλωδίων από χάλυβα που είχε προτείνει η προσφεύγουσα και, ως εκ τούτου, να τροποποιήσει την απόφαση 1999/572, περί αποδοχής της αναλήψεως υποχρεώσεως. Παραλλήλως, η Επιτροπή υπέβαλε, στις 23 Δεκεμβρίου 2005, πρόταση κανονισμού στο Συμβούλιο με αντικείμενο την ανάκληση της αποδοχής της αναλήψεως υποχρεώσεως και την επιβολή οριστικών δασμών αντιντάμπινγκ κατά της προσφεύγουσας [έγγραφο COM(2005) 541 τελικό].

18 Με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή διαπίστωσε τρεις περιπτώσεις μη τηρήσεως της αναληφθείσας υποχρεώσεως. Πρώτον, από τον έλεγχο των λογιστικών εγγράφων της προσφεύγουσας προέκυψε ότι σημαντικές ποσότητες του οικείου προϊόντος, οι οποίες δεν καλύπτονταν από την αναληφθείσα υποχρέωση, δεν είχαν δηλωθεί στις τριμηνιαίες εκθέσεις για τις πωλήσεις που είχε υποβάλει η προσφεύγουσα στην Επιτροπή, αντιθέτως προς τα προβλεπόμενα στο σημείο 5.2 και στο παράρτημα IV, πρώτο εδάφιο, της αναλήψεως υποχρεώσεως. Δεύτερον, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι τα εν λόγω εμπορεύματα είχαν πωληθεί από την προσφεύγουσα, κατά παράβαση των σημείων 4.2 και 4.3 της αναλήψεως υποχρεώσεως, στους συνδεδεμένους εισαγωγείς της στο Ηνωμένο Βασίλειο και στη Δανία και είχαν συμπεριληφθεί στα τιμολόγια που είχαν εκδοθεί κατά τους όρους της αναληφθείσας υποχρεώσεως. Τρίτον, από την επίσκεψη επαληθεύσεως στα γραφεία της Brunton Wolf Wire & Ropes στο Ντουμπάι προέκυψε ότι ορισμένα συρματόσχοινα από χάλυβα είχαν εξαχθεί στην Ένωση από τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα και είχαν δηλωθεί ως καταγωγής Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων ενώ, στην πραγματικότητα, ήταν ινδικής καταγωγής.

19 Κατόπιν των ανωτέρω, το Συμβούλιο εξέδωσε στις 23 Ιανουαρίου2006 τον [προσβαλλόμενο] κανονισμό […]. Δυνάμει του άρθρου 1 του προσβαλλομένου κανονισμού, η προσφεύγουσα διαγράφηκε από τον κατάλογο των εταιριών που απαλλάσσονταν από οριστικούς δασμούς αντιντάμπινγκ. Κατά συνέπεια, επί των εισαγωγών του οικείου προϊόντος, το οποίο κατασκεύαζε και εξήγαγε στην Ένωση η προσφεύγουσα, θεσπίστηκε ο οριστικός δασμός αντιντάμπινγκ με συντελεστή 23,8 % που είχε επιβληθεί στην προσφεύγουσα δυνάμει της αιτιολογικής σκέψεως 86 και του άρθρου 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 1796/1999, η ισχύς του οποίου είχε παραταθεί με το άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 1858/2005.»

Η δίκη ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

5 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου [νυν Γενικού Δικαστηρίου] στις 19 Απριλίου 2006, η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή με αίτημα, αφενός, να ακυρωθούν η προσβαλλόμενη απόφαση και ο προσβαλλόμενος κανονισμός, στο μέτρο που οι εν λόγω νομοθετικές πράξεις της Ένωσης την αφορούν, και, αφετέρου, να καταδικαστούν το Συμβούλιο και η Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

6 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προέβαλε δύο λόγους ακυρώσεως αντλούμενους, πρώτον, από παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας και, δεύτερον, από πλάνη περί το δίκαιο, έλλειψη αιτιολογίας και κατάχρηση εξουσίας όσον αφορά την προέλευση των οικείων προϊόντων.

7 Στο πλαίσιο του πρώτου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υποστήριζε ότι, δυνάμει της αρχής της αναλογικότητας, οι δύο παρατυπίες που διαπίστωσε η Επιτροπή, δηλαδή η παράλειψη υποβολής εκθέσεως για τις μη καλυπτόμενες από την αναληφθείσα υποχρέωση πωλήσεις και η έκδοση τιμολογίων κατά τους όρους της αναληφθείσας υποχρεώσεως, δεν συνιστούσαν σημαντικές παραβιάσεις της ανωτέρω αναληφθείσας υποχρεώσεως που να παρέχουν στην Επιτροπή το δικαίωμα να επιβάλει στην προσφεύγουσα μια τόσο σοβαρή κύρωση όπως η ανάκληση της αποδοχής της αναλήψεως υποχρεώσεως.

8 Το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τον ανωτέρω πρώτο λόγο ακυρώσεως κρίνοντας, με τις σκέψεις 53 έως 55 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η μη τήρηση αναληφθείσας υποχρεώσεως αρκεί αυτή καθαυτή για την ανάκληση της αποδοχής της αναλήψεώς της και ότι η αρχή της αναλογικότητας δεν έχει εφαρμογή επί του ζητήματος της καθαυτό επιβολής των δασμών αντιντάμπινγκ μετά την εν λόγω ανάκληση. Πράγματι, η ανάκληση της αποδοχής της αναλήψεως υποχρεώσεως συνεπάγεται την επιβολή οριστικών δασμών αντιντάμπινγκ επί των οικείων εισαγωγών και η νομιμότητα της ανακλήσεως της αποδοχής αναλήψεως υποχρεώσεως δεν μπορεί να τεθεί καθ' εαυτήν υπό αμφισβήτηση βάσει της ως άνω αρχής.

9 Όσον αφορά τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως που προέβαλε η προσφεύγουσα προς στήριξη της προσφυγής της, το Γενικό Δικαστήριο, με τη σκέψη 58 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, απέρριψε τον λόγο αυτό ως αλυσιτελή και, ως εκ τούτου, απέρριψε την προσφυγή στο σύνολό της.

Αιτήματα των διαδίκων

10 Με την αίτηση αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει στο σύνολό της την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση και τον προσβαλλόμενο κανονισμό καθόσον οι πράξεις αυτές της Ένωσης την αφορούν,

— επικουρικώς, να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο, και

— να καταδικάσει το Συμβούλιο και την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων στα οποία η ίδια υποβλήθηκε στο πλαίσιο της δίκης ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

11 Με το υπόμνημά του αντικρούσεως, το Συμβούλιο ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως,

— επικουρικώς, να απορρίψει την προσφυγή ή να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο, και

— να καταδικάσει την αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων στα οποία υποβλήθηκε στο πλαίσιο της δίκης ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

12 Με το υπόμνημά της αντικρούσεως, η Επιτροπή ζητεί να απορριφθεί η προσφυγή και να καταδικαστεί η αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα τόσο κατ' αναίρεση όσο και πρωτοδίκως.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

13 Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει, με τον μοναδικό λόγο αναιρέσεως που προβάλλει, ότι το Γενικό Δικαστήριο έκρινε εσφαλμένως ότι η παράβαση αναληφθείσας υποχρεώσεως αρκεί, αυτή και μόνο, για την ανάκληση της αποδοχής της και ότι, καθόσον μια τέτοια ανάκληση ισοδυναμεί με την καθαυτό επιβολή δασμών αντιντάμπινγκ επί της οποίας δεν έχει εφαρμογή η αρχή της αναλογικότητας, η νομιμότητα της ανακλήσεως της αποδοχής αναλήψεως υποχρεώσεως δεν μπορεί, συνεπώς, να τεθεί καθ' εαυτήν υπό αμφισβήτηση βάσει της εν λόγω αρχής.

14 Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει, επίσης, ότι το Γενικό Δικαστήριο προδήλως παραμόρφωσε τα πραγματικά περιστατικά κρίνοντας, με τη σκέψη 48 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι «δεν αμφισβητείται ότι η προσφεύγουσα δεν τήρησε [...] την επίμαχη αναληφθείσα υποχρέωση», στο μέτρο που η διαπίστωση αυτή αφήνει εσφαλμένως να εννοηθεί ότι η αναιρεσείουσα αναγνώρισε την εκ μέρους της παράβαση, κατά την έννοια του άρθρου 8 του βασικού κανονισμού, της αναληφθείσας υποχρεώσεώς της, ενώ κάτι τέτοιο δεν συντρέχει εν προκειμένω. Η αναιρεσείουσα ουδέποτε παραδέχθηκε στην πραγματικότητα ότι οι εκ μέρους της πλημμέλειες και παρατυπίες ήταν τόσο σοβαρές ώστε να παραβαίνουν την αναληφθείσα υποχρέωση, κατά την έννοια του εν λόγω άρθρου 8, παράγραφος 9. Εξάλλου, όλα τα καλυπτόμενα από την εν λόγω υποχρέωση προϊόντα της πωλήθηκαν σε τιμή μεγαλύτερη της ελάχιστης, ενώ στα άλλα μη καλυπτόμενα από την υποχρέωση αυτή προϊόντα επιβλήθηκαν όντως οι δέοντες δασμοί αντιντάμπινγκ, η δε διαδικασία επαληθεύσεως λειτουργούσε αποτελεσματικώς με την πλήρη συνεργασία της.

15 Ειδικότερα, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι η απόφαση περί ανακλήσεως της αποδοχής της αναλήψεως υποχρεώσεως, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 8, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού, λαμβάνεται σε προγενέστερο της επιβολής δασμών αντιντάμπινγκ στάδιο και ισοδυναμεί με πράξη των οργάνων της Ένωσης υποκείμενη σε δικαστικό έλεγχο υπό το πρίσμα της αρχής της αναλογικότητας. Φρονεί δε ότι στον δικαστικό έλεγχο βάσει της αρχής αυτής υπόκειται κάθε απόφαση που αφορά την ανάληψη υποχρεώσεων κατ' εφαρμογήν του εν λόγω άρθρου 8 όπως, μεταξύ άλλων, οι αποφάσεις σχετικά με την αποδοχή της αναλήψεως υποχρεώσεως, τους όρους που τίθενται βάσει αυτής και την προσωρινή ανάκλησή της. Κατά την αναιρεσείουσα, τυχόν διαφορετική άποψη θα παρείχε στα όργανα της Ένωσης, και ειδικότερα στην Επιτροπή, απεριόριστη εξουσία εκτιμήσεως στο πλαίσιο εφαρμογής του εν λόγω άρθρου 8. Εξάλλου, η μη εφαρμογή της εν λόγω αρχής στο πλαίσιο εκπληρώσεως της αναληφθείσας υποχρεώσεως θα είχε, επίσης, ως αποτέλεσμα να μην είναι πλέον αναγκαία η αιτιολόγηση των αποφάσεων της Επιτροπής περί ανακλήσεως των αναληφθεισών υποχρεώσεων και θα καθιστούσε αδύνατο τον δικαστικό έλεγχο του κύρους και της αιτιολογίας των εν λόγω πράξεων.

16 Όσον αφορά τα επιχειρήματα που αντλούνται από την προβαλλόμενη παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών με τη σκέψη 48 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Συμβούλιο υπενθυμίζει ότι η αναιρεσείουσα ουδέποτε αμφισβήτησε, κατά τη διοικητική έρευνα και κατά τη διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, το συμπέρασμα της Επιτροπής ότι είχε, αφενός, παραλείψει να δηλώσει, στις υποβληθείσες στο εν λόγω όργανο εκθέσεις, τις πωλήσεις του οικείου προϊόντος που δεν καλύπτονταν από την αναληφθείσα υποχρέωση και είχε, αφετέρου, συμπεριλάβει στα τιμολόγια κατά τους όρους της αναληφθείσας υποχρεώσεως τις πωλήσεις του οικείου προϊόντος

που δεν καλύπτονταν από την ανωτέρω υποχρέωση, με αποτέλεσμα, την αθέτηση της υποχρεώσεως αυτής. Συνεπώς, η περιεχόμενη στην εν λόγω σκέψη 48 διαπίστωση του Γενικού Δικαστηρίου ήταν ακριβής. Όσον αφορά το επιχείρημα ότι από τη δεύτερη περίοδο της σκέψεως 51 της εν λόγω αποφάσεως θα μπορούσε να συναχθεί ότι η αναιρεσείουσα αναγνώρισε τη βαρύτητα των παραβάσεων της αναληφθείσας υποχρεώσεως, το Συμβούλιο εκτιμά ότι η σκέψη αυτή απλώς παραπέμπει στην απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 4ης Ιουλίου 2002, Τ-340/99, Arne Mathisen κατά Συμβουλίου (Συλλογή 2002, σ. II-2905), και στις δύο προϋποθέσεις που πρέπει να πληρούνται προκειμένου η Επιτροπή να μπορεί νομίμως να ανακαλέσει την αποδοχή αναλήψεως υποχρεώσεως και να επιβάλει οριστικό δασμό αντιντάμπινγκ.

17 Κατά το Συμβούλιο, από το γράμμα του άρθρου 8, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού συνάγεται αναμφιβόλως ότι η ανάκληση της αποδοχής αναλήψεως υποχρεώσεως είναι άμεση συνέπεια της παραβάσεώς της, όπως ακριβώς η επιβολή δασμού αντιντάμπινγκ είναι άμεση συνέπεια της ανακλήσεως της αποδοχής αναλήψεως υποχρεώσεως. Δεν γίνεται καμία διάκριση μεταξύ σοβαρών παραβάσεων και παραβάσεων ήσσονος σημασίας. Όταν ένας εξαγωγέας προτείνει να αναλάβει ορισμένη υποχρέωση και η Επιτροπή αποδέχεται την πρόταση αυτή, ο εν λόγω εξαγωγέας οφείλει να τηρεί όλους του όρους της συγκεκριμένης υποχρεώσεως. Το Συμβούλιο υπενθυμίζει ότι οι αναληφθείσες υποχρεώσεις στηρίζονται σε σχέση εμπιστοσύνης μεταξύ της Επιτροπής και του εξαγωγέα ο οποίος, αναλαμβάνοντας την εν λόγω υποχρέωση, έχει τη δυνατότητα να αποφύγει την καταβολή δασμών. Η Επιτροπή οφείλει έναντι της βιομηχανίας της Ένωσης να μεριμνά ώστε οι αναληφθείσες υποχρεώσεις να είναι εξίσου αποτελεσματικές με την επιβολή δασμών αντιντάμπινγκ.

18 Το Συμβούλιο εκτιμά ότι, σε περίπτωση παραβάσεως αναληφθείσας υποχρεώσεως, η απόφαση περί ανακλήσεως της αποδοχής της δεν υπόκειται σε αυτοτελή έλεγχο της αναλογικότητας της εν λόγω ανακλητικής αποφάσεως. Εντούτοις, υπενθυμίζει ότι η Επιτροπή μπορεί να ανακαλεί την αποδοχή αναληφθείσας υποχρεώσεως μόνον αν διαπιστώνει αθέτηση των όρων της. Η διαπίστωση αυτή υπόκειται στον τακτικό δικαστικό έλεγχο.

19 Τέλος, το Συμβούλιο υπογραμμίζει ότι η αναιρεσείουσα ουδέποτε υποστήριξε ότι το άρθρο 8, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού αντιβαίνει, αυτό καθαυτό, στην αρχή της αναλογικότητας ορίζοντας ότι κάθε παράβαση αναληφθείσας υποχρεώσεως αρκεί για την ανάκληση εκ μέρους της Επιτροπής της αποδοχής της αναλήψεώς της.

20 Η Επιτροπή συντάσσεται με τις παρατηρήσεις του Συμβουλίου επί της ουσίας της διαφοράς. Επιπροσθέτως, υπενθυμίζει ότι το άρθρο 8 του βασικού κανονισμού δεν παρέχει στην αναιρεσείουσα κανένα δικαίωμα περί αποδοχής προτεινομένης αναλήψεως υποχρεώσεως και ότι η Επιτροπή έχει μεγάλη διακριτική ευχέρεια όταν αποφασίζει αν θα αποδεχθεί ή θα απορρίψει την προτεινόμενη από μια επιχείρηση ανάληψη υποχρεώσεως. Στην πραγματικότητα, η αναιρεσείουσα αμφισβητεί με τον προβαλλόμενο λόγο αναιρέσεως την εγκυρότητα του ίδιου του βασικού κανονισμού βάσει της αρχής της αναλογικότητας, στο μέτρο που, όπως προκύπτει σαφώς από το γράμμα του κανονισμού αυτού, η Επιτροπή δύναται να επιβάλλει δασμούς αντιντάμπινγκ, όταν συντρέχει περίπτωση παραβάσεως αναληφθείσας υποχρεώσεως. Υποστηρίζει ότι η αποδοχή της προτεινόμενης εκ μέρους της αναιρεσείουσας ερμηνείας του εν λόγω άρθρου 8 θα επηρέαζε σημαντικά την αποτελεσματικότητα της αναλήψεως υποχρεώσεων, η οποία επιδιώκει το ίδιο αποτέλεσμα με τους δασμούς αντιντάμπινγκ, δηλαδή την εξάλειψη των ζημιογόνων συνεπειών του ντάμπινγκ.

21 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι οφείλει να εξαλείφει κάθε ζημιογόνο ντάμπινγκ και ότι είναι, συναφώς, καθοριστικής σημασίας ο έλεγχος της εκτελέσεως μιας αναληφθείσας υποχρεώσεως. Για τον λόγο αυτό, οι τεχνικές παραβάσεις που αφορούν υποχρεώσεις παροχής πληροφοριών είναι πολύ σοβαρές, στο μέτρο που με τις εν λόγω υποχρεώσεις επιδιώκεται η παροχή στην Επιτροπή της δυνατότητας εκπληρώσεως του καθήκοντος που υπέχει να ελέγχει αν τηρούνται οι αναληφθείσες υποχρεώσεις. Το άρθρο 8, παράγραφος 7, του βασικού κανονισμού αφήνει, συναφώς, στην Επιτροπή πολύ μικρό περιθώριο εκτιμήσεως, ορίζοντας ότι, στο πλαίσιο του ανωτέρω ελέγχου, η μη συμμόρφωση με τους όρους της αναληφθείσας υποχρεώσεως πρέπει να εκλαμβάνεται ως παράβασή της.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

22 Καταρχάς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά το άρθρο 8, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού, αν διαπιστωθεί η ύπαρξη ντάμπινγκ και η πρόκληση ζημίας, η Επιτροπή μπορεί να αποδεχθεί τις προτάσεις εξαγωγέων, με τις οποίες αναλαμβάνουν οικειοθελώς και υπό όρους ικανοποιητικούς την υποχρέωση να αναθεωρήσουν τις τιμές τους προκειμένου να αποφευχθεί η εξαγωγή των οικείων προϊόντων σε τιμές που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ, αν πεισθεί ότι η εν λόγω ανάληψη υποχρεώσεων εξαλείφει τις ζημιογόνες συνέπειες του ντάμπινγκ.

23 Εν προκειμένω, από τη σκέψη 12 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι η Επιτροπή αποφάσισε να δεχθεί την ανάληψη εκ μέρους της αναιρεσείουσας της υποχρεώσεως που η ίδια πρότεινε στην Επιτροπή να τηρεί τις ελάχιστες καθορισθείσες τιμές για τις εξαγωγές συρματόσχοινων και καλωδίων από χάλυβα προς την Ένωση, προκειμένου να διασφαλιστεί η εξάλειψη των ζημιογόνων συνεπειών του ντάμπινγκ.

24 Πράγματι, σύμφωνα με τον σκοπό του άρθρου 8 του βασικού κανονισμού, η αναιρεσείουσα όφειλε, βάσει της υποχρεώσεως που είχε αναλάβει, όχι μόνο να διασφαλίσει την αποτελεσματική εκπλήρωση της εν λόγω υποχρεώσεως, αλλά και τον αποτελεσματικό έλεγχο της εκτελέσεώς της σε συνεργασία με την Επιτροπή στο πλαίσιο της σχέσεως εμπιστοσύνης στην οποία στηρίζεται η αποδοχή εκ μέρους της Επιτροπής μιας τέτοιας αναλήψεως υποχρεώσεως.

25 Με τη σκέψη 48 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι η προσφεύγουσα δεν είχε τηρήσει την αναληφθείσα εκ μέρους της υποχρέωση, πρώτον, αθετώντας την υποχρεώσή της να υποβάλλει τριμηνιαίες εκθέσεις για τις πωλήσεις του οικείου προϊόντος που δεν καλύπτονταν από την αναληφθείσα υποχρέωση και, δεύτερον, αθετώντας την υποχρεώσή της να μην εκδώσει τιμολόγια κατά τους όρους της αναληφθείσας υποχρεώσεως για τα προϊόντα που δεν καλύπτονταν απ' αυτή.

26 Η αναιρεσείουσα, με το δεύτερο σκέλος του μοναδικού λόγου αναιρέσεως που προβάλλει, το οποίο πρέπει να εξεταστεί πρώτο, υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο προδήλως παραμόρφωσε τα πραγματικά περιστατικά κρίνοντας ότι η αναιρεσείουσα αναγνώρισε την εκ μέρους της παράβαση, κατά την έννοια του άρθρου 8 του βασικού κανονισμού, της αναληφθείσας υποχρεώσεώς της, καίτοι υποστήριζε πάντα ότι δεν υφίστατο καμία σοβαρή παράβαση της εν λόγω υποχρεώσεως.

27 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι τυχόν παραμόρφωση πρέπει να προκύπτει προδήλως από τα στοιχεία της δικογραφίας, χωρίς να χρειάζεται νέα εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και των αποδεικτικών στοιχείων (βλ. απόφαση της 3ης Σεπτεμβρίου 2009, C-535/06 P, Moser Baer India κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2009, σ. I-7051, σκέψη 33 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

28 Πρέπει να επισημανθεί ότι από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι η αναιρεσείουσα ουδέποτε αμφισβήτησε το συμπέρασμα της Επιτροπής κατά το οποίο είχε, αφενός, παραλείψει να δηλώσει, στις υποβληθείσες στο εν λόγω όργανο εκθέσεις, τις πωλήσεις του οικείου προϊόντος που δεν καλύπτονταν από την αναληφθείσα υποχρέωση και είχε, αφετέρου, συμπεριλάβει στα τιμολόγια κατά τους όρους της αναληφθείσας υποχρεώσεως τις πωλήσεις του οικείου προϊόντος που δεν καλύπτονταν από την ανωτέρω υποχρέωση. Συνεπώς, ορθώς το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η αναιρεσείουσα δεν τήρησε τους όρους της αναληφθείσας υποχρεώσεως.

29 Στο μέτρο που η αναιρεσείουσα επιχειρεί να θέσει υπό αμφισβήτηση την εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών, αμφισβητώντας κατ' ουσίαν την κρίση του περί μη τηρήσεως εκ μέρους της των όρων της αναληφθείσας υποχρεώσεως, το επιχείρημα αυτό πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο, καθόσον αποσκοπεί σε επανεξέταση πραγματικών εκτιμήσεων του Γενικού Δικαστηρίου, για την οποία δεν έχει αρμοδιότητα το Δικαστήριο στο πλαίσιο αιτήσεως αναιρέσεως.

30 Όσον αφορά την αιτίαση, κατά την οποία το Γενικό Δικαστήριο, με τη σκέψη 51 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, άφησε να εννοηθεί ότι η αναιρεσείουσα δεν αμφισβήτησε ότι είχε υποπέσει σε σοβαρές πλημμέλειες, πρέπει να απορριφθεί λόγω εσφαλμένης ερμηνείας της εν λόγω σκέψεως. Πράγματι, η διαπίστωση του Γενικού Δικαστηρίου ότι «η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι οι προϋποθέσεις αυτές πληρούνται» ουδόλως σημαίνει ότι το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε ότι η προσφεύγουσα υπέπεσε σε σοβαρές πλημμέλειες. Αντιθέτως, η αιτιολογία του Γενικού Δικαστηρίου με την εν λόγω σκέψη 51 στηρίζεται στην εκτίμηση ότι «κάθε παραβίαση» της αναληφθείσας υποχρεώσεως επάγεται αυτομάτως την ανάκληση της αποδοχής της χωρίς να είναι αναγκαίος ο προσδιορισμός της βαρύτητας των παραβάσεων.

31 Με το δε πρώτο σκέλος του μοναδικού λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι έκρινε εσφαλμένως, ιδίως με τη σκέψη 51 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι δεν αμφισβητεί τη σοβαρή παράβαση της αναληφθείσας υποχρεώσεως, κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού, διάταξη η οποία παρέχει στην Επιτροπή το δικαίωμα ανακλήσεως της αποδοχής της. Κατά την αναιρεσείουσα, η απόφαση περί ανακλήσεως της αποδοχής αναλήψεως υποχρεώσεως, κατ' εφαρμογήν της διατάξεως αυτής, λαμβάνεται σε προγενέστερο της επιβολής δασμών αντιντάμπινγκ στάδιο, γεγονός από το οποίο συνάγεται η διακριτική ευχέρεια που έχει στο εν λόγω στάδιο η Επιτροπή, η οποία τελεί υπό τον έλεγχο του δικαστή της Ένωσης υπό το πρίσμα της αρχής της αναλογικότητας

32 Βεβαίως, από το άρθρο 8, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού προκύπτει ότι επιβάλλεται αυτομάτως δασμός αντιντάμπινγκ σε περίπτωση ανακλήσεως από την Επιτροπή της αποδοχής αναλήψεως υποχρεώσεως. Αντιθέτως, η Επιτροπή έχει την ανωτέρω διακριτική ευχέρεια όταν εκτιμά τη φύση της υποχρεώσεως που δεν έχει τηρηθεί και όταν, αποφασίζει, βάσει της αρχής της αναλογικότητας, αν πρέπει να ανακαλέσει την αποδοχή της αναλήψεως υποχρεώσεως. Υπό τις περιστάσεις αυτές, η άσκηση της εν λόγω διακριτικής ευχέρειας είναι αυτή που, αντιθέτως προς όσα αποφάνθηκε το Γενικό Δικαστήριο με τις σκέψεις 51 και 55 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, υπόκειται στον έλεγχο του δικαστή της Ένωσης.

33 Πράγματι, το άρθρο 8, παράγραφος 9, δεύτερο εδάφιο, του βασικού κανονισμού προβλέπει ότι η αξιολόγηση της Επιτροπής σχετικά με ενδεχόμενη παράβαση αναληφθείσας υποχρεώσεως περατώνεται συνήθως εντός εξαμήνου, και το αργότερο εντός εννέα μηνών, από την ημερομηνία υποβολής από οποιονδήποτε ενδιαφερόμενο ή από οποιοδήποτε κράτος μέλος μιας δεόντως τεκμηριωμένης αιτήσεως για να εξετασθεί το ενδεχόμενο μιας τέτοιας παραβάσεως.

34 Εν προκειμένω, όπως υπενθυμίζεται με τη σκέψη 28 της παρούσας αποφάσεως, από τη σκέψη 48 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι η αναιρεσείουσα δεν τήρησε την αναληφθείσα εκ μέρους της υποχρέωση αθετώντας, αφενός, την υποχρέωσή της να υποβάλλει τις απαιτούμενες τριμηνιαίες εκθέσεις και, αφετέρου, την υποχρέωσή της να μην εκδίδει τιμολόγια κατά τους όρους της αναληφθείσας υποχρεώσεως για τα προϊόντα που δεν καλύπτονταν από την ανωτέρω υποχρέωση. Συναφώς, από την αιτιολογική σκέψη 26 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι η Επιτροπή «δεν θεωρεί ότι είναι δευτερεύουσας σημασίας ή ότι είναι λιγότερο σημαντική από κάθε άλλη διάταξη της ανάληψης υποχρέωσης η υποχρέωση να υποβάλλονται ακριβείς εκθέσεις για τις πωλήσεις ή το να συμπεριλαμβάνονται τα εμπορεύματα τα οποία δεν καλύπτονται από την ανάληψη υποχρέωσης στα τιμολόγια της ανάληψης υποχρέωσης». Κατά την ίδια αιτιολογική σκέψη, η Επιτροπή φρονεί ότι «μπορεί να παρακολουθεί αποτελεσματικά μια ανάληψη υποχρέωσης και να εξασφαλίζει ότι αυτή τηρείται και ότι εξουδετερώνονται οι ζημιογόνες επιπτώσεις του ντάμπινγκ, μόνον όταν έχει στην κατοχή της τα πλήρη στοιχεία των πωλήσεων του υπό εξέταση προϊόντος στην Κοινότητα. Εάν οι εκθέσεις για τις πωλήσεις είναι ελλιπείς και ανακριβείς, αυτό γεννά αμφιβολίες για την τήρηση εκ μέρους της εταιρείας της ανάληψης υποχρέωσης συνολικά [με αποτέλεσμα η] συμμόρφωση προς τις διατυπώσεις που αφορούν την υποβολή των εκθέσεων [να πρέπει να εκλαμβάνεται] ότι συνιστά μέρος των κύριων υποχρεώσεων της ανάληψης υποχρέωσης».

35 Επιπροσθέτως, είναι προφανές ότι η εκ μέρους της Επιτροπής εκπλήρωση του καθήκοντός της να ελέγχει τις αναληφθείσες υποχρεώσεις εξαρτάται από την αξιοπιστία των εγγράφων που προσκομίζονται κατά την εκτέλεση της υποχρεώσεως που έχει αναλάβει ο οικείος εξαγωγέας. Ο εξαγωγέας, αθετώντας την εν λόγω υποχρέωση παροχής πληροφοριών, η οποία απορρέει από αναληφθείσα υποχρέωση όπως η επίμαχη εν προκειμένω, κλονίζει την αναγκαία σχέση εμπιστοσύνης στο πλαίσιο της συνεργασίας που επιβάλλει μια τέτοια υποχρέωση. Συνεπώς, μια τέτοια αθέτηση των όρων της εν λόγω αναληφθείσας υποχρεώσεως εγκυμονεί τον κίνδυνο να καταστεί αναποτελεσματική η υποχρέωση αυτή. Υπό τις περιστάσεις αυτές, οι υποχρεώσεις παροχής πληροφοριών πρέπει να θεωρούνται πρωταρχικής σημασίας για την απρόσκοπτη λειτουργία του συστήματος αναλήψεως υποχρεώσεων με την ανάληψη των οποίων μπορεί να αποφευχθεί η επιβολή δασμών αντιντάμπινγκ.

36 Πρέπει να υπομνησθεί ότι ο σκοπός του άρθρου 8 του βασικού κανονισμού, με το οποίο επιδιώκεται η διασφάλιση της εξαλείψεως των ζημιογόνων σε βάρος της βιομηχανίας της Ένωσης συνεπειών του ντάμπινγκ, στηρίζεται κυρίως στην υποχρέωση συνεργασίας του εξαγωγέα και στον έλεγχο της προσήκουσας εκτελέσεως της εκ μέρους του αναληφθείσας υποχρεώσεως.

37 Ως εκ τούτου, η εν λόγω εκτίμηση της Επιτροπής ότι η αναιρεσείουσα είχε αθετήσει μια βασική υποχρέωσή της δεν αποδείχθηκε ότι ήταν εσφαλμένη.

38 Πράγματι, τα εκτιθέμενα στις σκέψεις 27 έως 43 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως επιχειρήματα της αναιρεσείουσας δεν μπορούν να μεταβάλουν τον εκ μέρους της Επιτροπής χαρακτηρισμό των υποχρεώσεων που δεν τήρησε η αναιρεσείουσα ως βασικών υποχρεώσεων.

39 Δεδομένου ότι δεν αμφισβητείται το γεγονός ότι η αναιρεσείουσα παραβίασε την αναληφθείσα υποχρέωση, αθετώντας τόσο την υποχρέωσή της να υποβάλλει τριμηνιαίες εκθέσεις για τις πωλήσεις του οικείου προϊόντος που δεν καλύπτονταν από την αναληφθείσα υποχρέωση όσο και την υποχρέωσή της να μην εκδίδει τιμολόγια κατά τους όρους της αναληφθείσας υποχρεώσεως για τα προϊόντα που δεν καλύπτονταν απ' αυτή και ότι, συνεπώς, δεν μπορεί να θεωρηθεί εσφαλμένη η εκτίμηση ότι παρέβη βασική υποχρέωσή της, η Επιτροπή ορθώς ανακάλεσε την αποδοχή της αναλήψεως υποχρεώσεως εκ μέρους της αναιρεσείουσας και, ενεργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο, δεν παρέβη την αρχή της αναλογικότητας. Ως εκ τούτου, όφειλε, βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού, να επιβάλει στην αναιρεσείουσα οριστικό δασμό αντιντάμπινγκ.

40 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι ο μοναδικός λόγος αναιρέσεως που προβάλλει η αναιρεσείουσα προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως δεν μπορεί να γίνει δεκτός και ότι, συνεπώς, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

41 Κατά το άρθρο 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι αβάσιμη, το Δικαστήριο αποφαίνεται επί των εξόδων. Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του ίδιου Κανονισμού, το οποίο εφαρμόζεται στη διαδικασία αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, αυτού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η αναιρεσείουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα του Συμβουλίου και της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει την Usha Martin Ltd στα δικαστικά έξοδα της παρούσας δίκης.

(υπογραφές)